

nu se teme de altul. Frica de Dumnezeu dă curaj de a birui orice frică lașă de ceva de pe pământ. Omul care crede știe că Dumnezeu îl va apăra, sau că dacă va pierde în cele pământești, chiar viața sa, o va avea pe aceasta plină de toate bunătățile în cer. Cel ce are frică de cele pământești și nu se bizuie decât pe sine, se teme în chip real totdeauna de ele. Nici eul propriu, nici cele ale lumii nu-l asigură împotriva necazurilor și nenorocirilor.

Precum apa strâmtorată țâșnește spre înălțime, așa de multe ori și sufletul strâmtorat de primejdii urcă spre Dumnezeu prin pocăință și se mântuiește. De la Hristos încoace nu mai poate spune nimeni: „Doamne, om nu am” căci toți îl avem

pe Hristos, dar Hristos lucrează prin cei ce cred în El.

Am auzit pe unii care petrec în lume cu nepăsare, zicând către mine: „Cum putem noi, care viețuim în lume să ne mântuim”? Acestora le-am răspuns: Toate lucrurile bune pe care le puteți face, faceți-le – nu defăimați pe nimeni, nu furați de la nimeni, nu mințiți față de nimeni, nu vă înălțați față de nimeni, nu urâți pe nimeni, nu vă despărțiți de adunările de la slujbele din biserică, pătimiți împreună cu cei lipsiți, nu pricinuiți nimănui sminteală, de ce este al altuia să nu vă apropiați. De veți face așa, nu veți fi departe de Împărăția Cerurilor.

Sursa: **Sfântul Ioan Scărarul**, *Scara raiului*, Editura Învierea, Timișoara, 2013

PROGRAMUL LITURGIC

Marți 5 aprilie	18:00	Sfântul Maslu
Miercuri 6 aprilie	18:00	Denia Canonului Mare
Vineri 8 aprilie	18:00	Denia Acatistului Bunei Vestiri
Sâmbătă 9 aprilie	08:00	Ceasurile, Sfânta Liturghie și Parastas
	18:00	Vecernia și Litia
	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Evrei 9, 11-14; Galateni 3, 23-29; Ev. Marcu 10, 32-45; Luca 7, 36-50; glas 1, voscr. 9 → Duminica a 5-a din Post (a Cuv. Maria Egipteanca)
Duminică 10 aprilie	18:00	Vecernia și Litia → Sfântul Ierarh Calinic de la Cernica

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe **sfantul-ilie.ro**.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Luminează-ți inima cu credința, întărește-o cu nădejdea, încălzește-o cu dragostea, cădește-o cu rugăciunea, curăță-o cu lacrimile, hrănește-o cu Sângele Domnului și o înalță spre cer precum o candelă aprinsă.” – Sfântul Nicolae Velimirovici

Nr. 432 / 3 aprilie 2022

PĂRINTELE
CLEOPA ILIE

1912 – 1998

CRED, DOAMNE! AJUTĂ NECREDINȚEI MELE

Să înțelegem că alta este credința tare, deplină, și alta este credința îndoielnică și puțină. Prin credința dreaptă și deplină omul poate, cu puterea lui Dumnezeu, să facă minuni și să dobândească fericirea vremelnică și veșnică. Credința deplină sau desăvârșită este credința propovăduită de Biserica Ortodoxă și mărturisită pe scurt în Simbolul Credinței (Crezul). Această sfântă și dreaptă credință, împreună cu lucrarea faptelor bune, cu scopul de a plăcea numai lui Dumnezeu, îi aduce omului mântuirea sufletului.

Să știți, frații mei, că sunt multe feluri de credințe pe pământ care nu aduc mântuirea sufletului, ci și la pierzare îl duc. Așa sunt credințele păgâne, credințele strâmbe ale celor care cred în vrăji, în descânțece și în fermecătorii, în visuri și vedenii false

și alte multe feluri de credințe străine de adevăr care duc la pierzare pe cei înșelați de ele. Numai credința cea deplină și dreaptă pe care o mărturisește și o propovăduiește Biserica Ortodoxă este mântuitoare fiind întemeiată pe Sfânta Scriptură și Sfânta Tradiție apostolică și patristică. Ea are temelie neclintită pe Hristos, piatra cea din capul unghiului.

Sfinții și dumnezeieștii Părinți, ca și Sfinții Apostoli au fost cei mai mari apărători ai drepte credințe la cele șapte Sinoade ecumenice și la cele locale. Prin învățăturile lor scrise ne-au lăsat luminate căile mântuirii, care duc la Hristos numai după dreptarul credinței Ortodoxe.

Când pe Sfântul Vasile cel Mare îl îndemna guvernatorul Modest să primească unirea cu erezia lui Arie, atunci marele ierarh i-a zis: „Nu! Biserica a primit învățătura sa de la Hristos Dumnezeu și această învățătură eu sunt dator s-o apăr chiar cu prețul vieții mele. De aceea nu voi îngădui să se lase la o parte sau să se schimbe vreun cuvânt, sau măcar o silabă din această dumnezeiască predanie. Ci ca un paznic rânduit de Dumnezeu prin har voi sta aici credincios și neclintit la postul meu, chiar dacă voi plăti această împotrivire cu viața mea. Eu nu voi înceta de a apăra tezaurul cel neprețuit al credinței contra vătămurilor ce vin de la necredincioși și eretici. Adevărurile drepte credințe au fost păstrate în totalitatea și

curăția lor cu multe jertfe omenesti și cu mari valuri de sânge creștin”.

Corabia Bisericii lui Hristos merge mai departe pe marea vieții dar diavolul nu încetează s-o atace cu noi și noi arme și ispite. Cea mai puternică armă, după secte, este necredința în Dumnezeu care, luând locul păgânismului, încearcă să slăbească credința tare și curată în Dumnezeu. Însă jertfa păstorilor devotați ai Bisericii, scrierile Sfinților Părinți și rugăciunile călugărilor și ale credincioșilor au slăbit atacul necredincioșilor.

Atunci diavolul a inventat o nouă armă împotriva credinței vii, lucrătoare în Hristos, anume, îndoiala. Creștinii îndoielnici sunt din ce în ce mai numeroși. Ei cred în Dumnezeu, dar se îndoiesc și de viața veșnică, și de puterea rugăciunii, și de harul Lui. Se roagă, dar cu îndoială; merg la biserică numai când sunt bolnavi, când au dușmani, necazuri, sau examene. În rest, spun că n-au timp, că se pot ruga și acasă sau că se roagă preoții pentru ei. Duhul îndoielii este un diavol cumplit care chinuie pe mulți credincioși și îi aruncă în deznădejde, în gânduri negre, în secte, în sinucidere. Căci și creștinii care se duc la secte, tot din cauza îndoielii în credință o fac. De aceea îndoielnicii și sectanții sunt mereu tulburați, îngândurați, gata oricând de ceartă și chiar de răzbunare.

O imagine clară a îndoielii noastre în credință o prezintă Evanghelia de astăzi. Un tată și-a

adus copilul bolnav de epilepsie să-l vindece Hristos. Mai întâi a cerut să-l vindece ucenicii Săi dar n-au putut. Apoi căzând la picioarele lui Hristos, l-a spus durerea și l-a rugat să-l vindece copilul. Dar Mântuitorul întârzia să facă minunea. De ce? Din cauza necredinței tatălui copilului. Că iată cum se ruga: „Doamne, de poți ceva, ajută-ne nouă, fiindu-Ți milă de noi!” Atunci Hristos i-a răspuns: „De poți crede, toate sunt cu putință celui credincios.” Tatăl copilului, apăsător de boala fiului său, a strigat cu lacrimi: „Cred, Doamne! Ajută necredinței mele!” (Marcu 9, 22-24). Atunci îndată Hristos a izgonit duhul rău din copil și l-a vindecat.

Oare câți dintre creștinii noștri nu cârtesc înaintea lui Dumnezeu când sunt în suferință și necaz? Câți nu vin la biserică și se roagă mai mult din interese pământești, zicând cam aceleași cuvinte îndoielnice: „Doamne, dacă ești bun, ajută-mi! Doamne, dacă m-ai iertat, miluiește-mă! Doamne, dacă poți și vrei, vindecă-mă și pedepsește pe vrăjmașii mei!” Or, aceasta nu este rugăciune primită de Dumnezeu!

Dacă vrem să ne mântuim și să fim miluiți de Hristos, să avem credință tare, vie, curată, statornică. Altfel nu ne aude repede Dumnezeu. Sau ne răspunde ca omului din Evanghelia de azi: De poți crede, toate sunt cu putință celui credincios! Să avem credință puternică și toate le vom dobândi.

Sursa: basilica.ro

SFÂNTUL IOAN SCĂRARUL

579 – 649

FRICA DE DUMNEZEU BIRUIEȘTE ORICE FRICĂ DE PE PĂMÂNT

Frica este o însușire copilărească pe care o manifestă sufletul îmbătrânit întru slava deșartă. Frica este lipsa credinței arătată în așteptare plină de spaimă a unor lucruri neprevăzute. Este o presimțire a unei primejdii închipuite, o cutremurare a inimii care se înspăimântă și se împuținează pentru unele nenorociri îndoielnice. Teama este lipsirea de orice certitudine chiar și în lucrurile cele mai sigure. Când cineva cade din măsura chibzuiei, devine atât fricos cât și îndrăzneț, căci sufletul său este slăbit. Omul când pierde echilibrul interior nu se mai cunoaște pe sine și cade astfel în extreme.

Precum mormolocii îi înfricoșează pe prunci, așa și umbrele pe cei mândri. Nu este cu putință ca cel ce se teme de Dumnezeu să aibă frică, dacă va zice că afară de Dumnezeu